

Yang Lian

Za devetogodišnju djevojčicu, žrtvu pokolja

rekli su da si se spotaknula na crveno elastično uže za preskakanje
dok si pokušavala ne ugaziti u kvadrat nacrtan bijelom kredom
na dan kiše koja je bila zastrašujuće glasna

na tvojem je tijelu devet slatkih rupa od metaka
rekli su igrala si se mjesecom dok ga nisi izgubila
zeleni u boji trave s groba izbili su ti novi zubi

propupali na mjestu gdje oplakivanje nije potrebno
nisi umrla rekli su
još sjediš za drvenim stolićem

predodžba lupa po školskoj ploči
zvono s kraja nastave, začudo, izmaknulo je kontroli
eksplozija praznog prostora tvoja je smrt ubijena

kažu sad si žena, i majka si
tvoj je rođendan svake godine bez tebe
isti kao kad si bila živa

Rakurs smrti

prazno, mjesto gdje si posrnuo prema naprijed
i tijelo se u mraku
priklonilo rakursu smrti

iznutra pušćani hici, rasplakana
imena skrivaju se još dublje tako krotka da se
nadaju da će biti zaboravljena

guraju pod vodu svakoga
svake večeri
u nulti sat opet cijede krv

Krvave mrlje na nebu

ovog trenutka je smjeh anđela topovska vatra
hihotave suze krvavo praskozorje
hladno prokišnjavanje u podrumima

đavoli se griju okupljeni oko krizanteme
proklinju loše lipanjsko vrijeme
žljebovi uz pločnik su poludjeli pljuju prerezane udove
smradne isparine zrna tuče i mjesec na zalasku
jušnom žlicom se pobire gluho uho
smrt nije providna, u svakom slučaju

anđeli zasjeli u željezne stolice, smiju se
smjeh anđela mecima skida ptice u letu
iznad stepenica i ispod njih

mrtvi, goli kao jezici
bježe pred crnim mačkama satjerani u kut
još jednom poklani u trenu zaborava
krizanteme vide
vrt kostiju na svakoj adresi
smrt nije providna, u svakom slučaju

krv otječe dalje gubi se pred zoru
mrtvi grohoću
nebo oblizuje usnice usjajeno

rastvaraju se krizanteme usred zvuka smijeha koji se raspada
topovska paljba iza čvrsto zabrtvljenih vrata
kucanje po tijelima bez tijela
ovaj gluhi svijet jedna jedina obala krvavih mrlja
anđeli i đavoli kucaju se čašama
smrt nije providna, u svakom slučaju

Nestali

postoje samo dva sata u ovom našem dugom i zamornom životu
umiranje a onda zaborav
ja sam na kraju zrakoprazni prostor u množini lica

ta je noć bila mračnija od smrti
smrtonosni hici tihi vatrom opečeni sve hladniji
sva su tijela bila nježno utabana u komade
i sva je ta krv najavila jednu vrstu bijele boje
slične imenu koje se nikad nije vratilo kući
velika preživka volja kamenog tunela progutala je grimizno blato

ta je noć sada izgubljena za povijest
sjene su mahale, ali su ruke otpadale s trupa
nebo je imalo vrtoglavicu ali su se oči ipak topile
izgovorena riječ je potajno tamarala naokolo usta
u zemlju pokopana sunce je umnožilo svjetlost u svima jasni tabu

po drugi puta sam umro ujutro je
moje lice osvanulo s ožiljcima od metaka, izbrazdano frazeologijom
vedri dan i još crnja ulazna rana
još pustopašniji smjeh laži su do gola skinule mrtvace
sve dok mi nije preostalo živjeti nepostojeći, krivotvoreni život

taj nepriznati umirući dan mora postati sveprisutan, svugdje

u isto vrijeme sve dok svatko ne umre istinskom smrću
moje se meso izgubilo i moja je krv nestala, postala nečija tuđa
krv i tuđe meso

preispitana smrt preispituje život
tako da množina lica postaje zrakoprazni prostor, bijela kost zupčasta i
tanka
svaka lubanja postaje grob sama za sebe
najdublje rake zapremaju čitavu smrt
poput zaborava pranja ruku grimiznim blatom
procijeđenim kroz zgusnutu tišinu
sve dok leševi nisu bili napokon ukradeni ta je noć bila vječna

s one strane vremena
ja sam se vratio kako bih nastavio umirati

Zvuk zvona

tako dugo cimano zvono je već odavno trebalo imati zvuk truo kao
 drvo
mozak koji odozgo nadgleda sve i svakog dok se klata naprijed natrag

čvrsto začepljene uši trunu u glavi
kružna arena neba osvijetljena svjetlima s ruba rampe

kako bi slagala svijetu optužbom
svakog dana s istim izrazom na licu

dok vrane kruže tope se u čvrsto isprepleteno vodeno tkanje
zvona tuku svaki te udar bata pomiče pedalj dalje

ne usuđuješ se pokrenuti nego bivaš pomaknut kao proljeće
djeca prolijeću kroz blato u trku i nije ih nikad briga za čarape

nadgrobne ploče umotane u znak predaka kojeg je isplela povijuša
tijela uvijek i ponovno izmijenjena pohlepnim haljinama koje nose

zvuk zvona je mjesto dopusti da se uspostavi razgovor tebe i
mrtvih
dok sjedite u stijeni i razmišljate

što je to što je udarilo jezik je to posječen sunčevim svjetlom
što je to što još nije zazvonilo kuća je to u kojoj se duhovima više
ne mili živjeti

u ovom trenutku tišina nastupa kratko kao posljednji u nizu
izdisaja
ovaj bog leži na svom odru kojem li se on bogu moli bez riječi?

S engleskog prevela Sibila Petlevski